

DIREKTIVA 2010/31/EU EVROPSKEGA PARLAMENTA IN SVETA

z dne 19. maja 2010

o energetske učinkovitosti stavb

(prenovitev)

EVROPSKI PARLAMENT IN SVET EVROPSKE UNIJE STA –

ob upoštevanju Pogodbe o delovanju Evropske unije in zlasti člena 194(2) Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Evropske komisije,

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora ⁽¹⁾,ob upoštevanju mnenja Odbora regij ⁽²⁾,v skladu z rednim zakonodajnim postopkom ⁽³⁾,

ob upoštevanju naslednjega:

- (1) Direktiva 2002/91/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2002 o energetske učinkovitosti stavb ⁽⁴⁾ je bila spremenjena ⁽⁵⁾. Ker so potrebne nadaljnje vsebinske spremembe, bi jo bilo treba zaradi jasnosti prenoviti.
- (2) Učinkovita, preudarna, racionalna in trajnostna poraba energije med drugim velja za naftne derivate, zemeljski plin in trdna goriva, ki so bistveni viri energije, hkrati pa tudi najpomembnejši viri emisij ogljikovega dioksida.
- (3) Stavbe obsegajo 40 % skupne porabe energije v Uniji. Sektor se večja, zaradi česa bi moralo priti tudi do večje porabe energije. Zaradi tega predstavljata zmanjšanje

porabe energije in raba energije iz obnovljivih virov v stavbnem sektorju pomembna ukrepa, potrebna za zmanjšanje energetske odvisnosti Unije in emisij toplogrednih plinov. Z ukrepi za zmanjšanje porabe energije v Uniji bi lahko Unija skupaj z večjo rabo energije iz obnovljivih virov spoštovala Kjotski protokol k Okvirni konvenciji Združenih narodov o spremembi podnebja (UNFCCC), in izpolnila tako svojo dolgoročno zavezanost za ohranitev svetovnega dviga temperature pod 2 °C kot svojo zavezanost, da do leta 2020 zmanjša skupne emisije toplogrednih plinov za vsaj 20 % glede na vrednosti iz leta 1990 ter za 30 % v primeru, da pride do mednarodnega sporazuma. Manjša poraba energije in večja raba energije iz obnovljivih virov imata pomembno vlogo tudi pri spodbujanju zanesljive oskrbe z energijo, tehnološkega razvoja ter pri zagotavljanju možnosti za zaposlitev in regionalni razvoj, zlasti na podeželju.

- (4) Uravnavanje povpraševanja po energiji je pomembno orodje, ki Uniji omogoča, da vpliva na svetovni energetski trg in s tem na srednjeročno in dolgoročno zanesljivost oskrbe z energijo.
- (5) Evropski svet je marca 2007 poudaril, da je treba v Uniji povečati energetske učinkovitost, da bi do leta 2020 dosegli cilj zmanjšanja porabe energije Unije za 20 %, ter pozval k natančnemu in hitremu izvajanju prednostnih nalog iz Sporočila Komisije z naslovom „Akcijski načrt za energetske učinkovitost: uresničitev možnosti“. V navedenem akcijskem načrtu je opredeljen znaten potencial za stroškovno učinkovite prihranke energije v stavbnem sektorju. Evropski parlament je v svoji resoluciji z dne 31. januarja 2008 pozval k okrepitvi določb iz Direktive 2002/91/ES, in večkrat pozval, nazadnje v resoluciji z dne 3. februarja 2009 o drugem strateškem pregledu energetske politike, naj cilj povečanja energetske učinkovitosti za 20 % do leta 2020 postane zavezujoč. Poleg tega so v Odločbi št. 406/2009/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o prizadevanju držav članic za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov, da do leta 2020 izpolnijo zavezo Skupnosti za zmanjšanje emisij toplogrednih plinov ⁽⁶⁾, določeni zavezujoči nacionalni cilji za zmanjšanje CO₂, za katere bo energetska učinkovitost v stavbnem sektorju ključna, v Direktivi 2009/28/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. aprila 2009 o spodbujanju uporabe energije iz obnovljivih virov ⁽⁷⁾ pa je predvideno spodbujanje energetske učinkovitosti v smislu doseganja obveznega cilja 20 % deleža energije iz obnovljivih virov v skupni porabi energije Unije do leta 2020.

⁽¹⁾ UL C 277, 17.11.2009, str. 75.⁽²⁾ UL C 200, 25.8.2009, str. 41.⁽³⁾ Stališče Evropskega parlamenta z dne 23. aprila 2009 (še ni objavljeno v Uradnem listu), stališče Sveta v prvi obravnavi z dne 14. aprila 2010 (še ni objavljeno v Uradnem listu), stališče Evropskega parlamenta z dne 18. maja 2010 (še ni objavljeno v Uradnem listu).⁽⁴⁾ UL L 1, 4.1.2003, str. 65.⁽⁵⁾ Glej del A Priloge IV.⁽⁶⁾ UL L 140, 5.6.2009, str. 136.⁽⁷⁾ UL L 140, 5.6.2009, str. 16.

- (6) Evropski svet je marca 2007 s sprejetjem obveznega cilja 20 % deleža energije iz obnovljivih virov do leta 2020 znova potrdil zavezo Unije k razvoju energije iz obnovljivih virov na ravni Unije. Direktiva 2009/28/ES določa skupni okvir za spodbujanje energije iz obnovljivih virov.
- (7) Treba je določiti konkretne ukrepe za doseganje velikega neizkoriščenega potenciala energijskih prihrankov pri stavbah in zmanjšanju velikih razlik med rezultati držav članic v tem sektorju.
- (8) Ukrepi za nadaljnje izboljšanje energetske učinkovitosti stavb bi morali upoštevati klimatske in lokalne pogoje ter notranjo klimo in stroškovno učinkovitost. Ti ukrepi ne bi smeli vplivati na druge zahteve glede stavb, kot so dostopnost, varnost in namen uporabe stavbe.
- (9) Energetska učinkovitost stavb bi bilo treba izračunati na podlagi metodologije, ki se na nacionalni in regionalni ravni lahko razlikuje. To poleg toplotnih značilnosti vključuje druge dejavnike, ki imajo vse pomembnejšo vlogo, kot so ogrevalne in klimatske naprave, uporaba energije iz obnovljivih virov, pasivni ogrevalni in hladilni elementi, osenčenje, kakovost zraka v prostoru, primerna naravna svetloba ter zasnova stavbe. Metodologija za izračun energetske učinkovitosti ne bi smela temeljiti le na obdobju, ko je potrebno ogrevanje, ampak bi morala zajemati letno energetsko učinkovitost stavbe. V tej metodologiji bi morali biti upoštevani veljavni evropski standardi.
- (10) Za določitev minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti stavb in elemente stavb so odgovorne izključno države članice. Navedene zahteve bi morale biti določene tako, da se doseže stroškovno optimalno ravnotežje med zadevnimi naložbami in prihranjenimi stroški energije med življenjskim ciklom stavbe, brez poseganja v pravico držav članic, da določijo minimalne zahteve, ki so bolj energetske učinkovite kot stroškovno optimalne ravni energetske učinkovitosti. Poskrbeti bi bilo treba, da imajo države članice v luči tehničnega napredka možnost redno preverjati svoje minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti stavb.
- (11) Glede na cilj stroškovno učinkovitih ali stroškovno optimalnih ravni energetske učinkovitosti je lahko v določenih okoliščinah, na primer v luči klimatskih razlik, upravičeno, da države članice za elemente stavb določijo stroškovno učinkovite ali stroškovno optimalne zahteve, ki bi v praksi omejevale namestitev stavbnih proizvodov, ki ustrezajo standardom, določenim v zakonodaji Unije, če takšne zahteve ne povzročijo neupravičenih tržnih ovir.
- (12) Države članice bi morale pri določanju zahtev glede energetske učinkovitosti za tehnične stavbne sisteme po potrebi uporabiti usklajene instrumente, če so na voljo, predvsem metode testiranja in izračunavanja ter razrede energetske učinkovitosti, razvite v skladu z ukrepi za izvajanje Direktive 2009/125/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 21. oktobra 2009 o vzpostavitvi okvira za določanje zahtev za okoljsko primerno zasnovo izdelkov, povezanih z energijo ⁽¹⁾ in Direktive 2010/30/EU Evropskega parlamenta in Sveta z dne 19. maja 2010 o navajanju porabe energije in drugih virov izdelkov, ki vplivajo na rabo energije, s pomočjo nalepk in standardiziranih podatkov o izdelku ⁽²⁾, da bi zagotovile skladnost s povezanimi spodbudami in bi se kar najbolj izognile morebitni razdrobljenosti trga.
- (13) Ta direktiva ne posega v člena 107 in 108 Pogodbe o delovanju Evropske unije (PDEU). Zato si izraza „spodbude“ iz te direktive ne bi smeli razlagati na način, kot da to pomeni državno pomoč.
- (14) Komisija bi morala določiti primerjalni metodološki okvir za izračun stroškovno optimalnih ravni za minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti. Države članice bi morale uporabiti ta okvir za primerjavo rezultatov s sprejetimi minimalnimi zahtevami glede energetske učinkovitosti. Če bi bil med izračunanimi stroškovno optimalnimi ravnimi minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti in veljavnimi minimalnimi zahtevami glede energetske učinkovitosti velik razkorak, to je več kot 15 %, bi morale države članice to razliko upravičiti oziroma določiti ustrezne ukrepe za odpravo tega odstopanja. Države članice bi morale ob upoštevanju trenutnih praks in izkušenj pri opredeljevanju tipičnih ekonomskih življenjskih ciklov pripraviti oceno o ekonomskem življenjskem ciklu stavbe ali elementa stavbe. O rezultatih te primerjave in uporabljenih podatkih, na podlagi katerih so bili doseženi, bi bilo treba redno poročati Komisiji. Ta poročila bi morala Komisiji omogočiti, da oceni napredek držav članic pri doseganju stroškovno optimalnih ravni za minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti in da o njem poroča.

⁽¹⁾ UL L 285, 31.10.2009, str. 10.

⁽²⁾ Glej stran 1 tega Uradnega lista.

- (15) Stavbe vplivajo na dolgoročno porabo energije. Zaradi dolgega časovnega obdobja med prenovami obstoječih stavb bi morale nove stavbe in obstoječe stavbe, na katerih poteka večja prenova, izpolnjevati minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti, prilagojene lokalnim klimatskim razmeram. Ker se običajno ne raziščejo vse možnosti za uporabo alternativnih sistemov oskrbe z energijo, bi bilo treba za nove stavbe, ne glede na njihovo velikost, preučiti alternativne sisteme oskrbe, v skladu z načelom, da se najprej zagotovi znižanje energetskih potreb za ogrevanje in hlajenje na stroškovno optimalno raven.
- (16) Večje prenove obstoječih stavb, ne glede na njihovo velikost, nudijo priložnost za sprejetje stroškovno učinkovitih ukrepov za izboljšanje energetske učinkovitosti. Zaradi stroškovne učinkovitosti bi morale biti mogoče omejiti minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti na tiste prenovljene dele, ki so najpomembnejši za energetske učinkovitost stavbe. Države članice bi morale imeti možnost, da se odločijo, ali bodo izraz „večja prenova“ opredelile v odstotkih površine ovoja stavbe ali v vrednosti stavbe. Če se država članica odloči za opredelitev večje prenove v vrednosti stavbe, bi se lahko uporabile vrednosti, kot je aktuarska ali trenutna vrednost na podlagi stroškov prenove, brez vrednosti zemljišča, na katerem ta stoji.
- (17) Potrebni so ukrepi za povečanje števila stavb, ki ne izpolnjujejo samo sedanjih minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti, ampak so tudi bolj energetske učinkovite, s čimer bi se zmanjšale poraba energije in emisije ogljikovega dioksida. Države članice bi morale zato pripraviti nacionalne načrte za povečanje števila skoraj nič-energijskih stavb, ter o teh načrtih redno poročati Komisiji.
- (18) Trenutno se oblikujejo oziroma prilagajajo finančni instrumenti Unije in drugi ukrepi, da bi se spodbudili ukrepi v zvezi z energetske učinkovitostjo. Med take finančne instrumente na ravni Unije med drugim spadajo Uredba (ES) št. 1080/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. julija 2006 o Evropskem skladu za regionalni razvoj⁽¹⁾, ki je bila spremenjena, da bi bilo mogoče povečanje naložb v energetske učinkovite stanovanj; javno-zasebno partnerstvo pri pobudi „Evropske energetske učinkovite stavbe“ za spodbujanje zelene tehnologije in razvoja energetske učinkovitih sistemov in materialov v novih in obnovljenih stavbah; „pobuda za EU financiranje trajnostne energije“ Evropske komisije in Evropske investicijske banke (EIB), katere namen je med drugim omogočiti naložbe na področju energetske učinkovitosti, in EIB „sklad Marguerite“: Evropski sklad 2020 za energetiko, podnebne spremembe in infrastrukturo; Direktiva Sveta 2009/47/ES z dne 5. maja 2009 o spremembi Direktive 2006/112/ES v zvezi z uporabo nižjih stopenj davka na dodano vrednost⁽²⁾; instrument strukturnih skladov in kohezijskega sklada JEREMIE (skupna evropska sredstva za mikro do srednje velika podjetja); finančni mehanizem za energetske učinkovitost; Okvirni program za konkurenčnost in inovacije, vključno z drugim Programom inteligentna energija – Evropa II s posebnim poudarkom na odpravljanju tržnih ovir v zvezi z energetske učinkovitostjo in energijo iz obnovljivih virov prek npr. sistema tehnične pomoči ELENA (evropska pomoč, namenjena področju energije na lokalni ravni); pakt županov; program za podjetništvo in inovativnost; podporni program za politiko inovativnih proizvodov in storitev (ICT) ter sedmi okvirni program za raziskave. Evropska banka za obnovo in razvoj prav tako zagotavlja sredstva za spodbujanje ukrepov, povezanih z energetske učinkovitostjo.
- (19) Finančne instrumente Unije bi bilo treba uporabiti za praktično izvajanje ciljev te direktive, ne pa da bi s tem nadomestili nacionalne ukrepe. Uporabiti bi jih bilo treba predvsem za zagotovitev ustreznih in inovativnih načinov financiranja, da bi se pospešile naložbe v ukrepe s področja energetske učinkovitosti. Imeli bi lahko pomembno vlogo pri razvoju nacionalnih, regionalnih in lokalnih skladov, instrumentov ali mehanizmov za energetske učinkovitost, ki nudijo take možnosti financiranja zasebnim lastnikom, malim in srednje velikim podjetjem ter podjetjem za energetske učinkovite storitve.
- (20) Da bi bila Komisija ustrezno obveščena, bi morale države članice oblikovati sezname obstoječih in predlaganih ukrepov, vključno s finančnimi, ki jih ta direktiva sicer ne zahteva, vendar pa spodbujajo uresničevanje ciljev te direktive. Med obstoječe in predlagane ukrepe s seznamov držav članic lahko spadajo predvsem ukrepi za zmanjšanje obstoječih pravnih in tržnih ovir ter spodbujanje naložb in/ali druge dejavnosti za povečanje energetske učinkovitosti novih in obstoječih stavb, s čimer bi se morebiti zmanjšalo pomanjkanje energije. Ti ukrepi bi lahko zajemali brezplačno ali subvencionirano tehnično pomoč in svetovanje, neposredne subvencije, sheme subvencioniranih posojil ali posojila z nizkimi obrestnimi merami, sheme pomoči in sheme garancij za posojila, vendar na to niso omejeni. Javni organi in druge institucije, ki pripravljajo navedene ukrepe finančne narave, bi lahko povezali uporabo teh ukrepov z navedeno energetske učinkovitostjo in priporočili iz energetskih izkaznic.

⁽¹⁾ UL L 210, 31.7.2006, str. 1.

⁽²⁾ UL L 116, 9.5.2009, str. 18.

- (21) Da bi omejili obremenitev držav članic glede poročanja, bi morale biti omogočeno, da se poročila iz te direktive vključijo v akcijske načrte energetske učinkovitosti iz člena 14(2) Direktive 2006/32/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 5. aprila 2006 o učinkovitosti rabe končne energije in o energetskih storitvah⁽¹⁾. Javni sektor v posamezni državi članici bi moral biti vodilen na področju energetske učinkovitosti stavb in bi morali zato nacionalni načrti določiti bolj ambiciozne cilje za stavbe, ki jih uporabljajo javni organi.
- (22) Morebitni kupec in najemnik stavbe ali stavbne enote bi morala v energetske izkaznice stavbe dobiti pravilne informacije o energetske učinkovitosti stavbe ter praktične nasvete za izboljšanje te učinkovitosti. Z informacijskimi kampanjami se lahko dodatno spodbudi lastnike ali najemnike k izboljšanju energetske učinkovitosti njihove stavbe ali stavbne enote. Lastnike in najemnike poslovnih stavb bi bilo treba tudi spodbuditi k izmenjavi informacij o dejanski porabi energije, da bi bil zagotovljen dostop do vseh podatkov, na podlagi katerih bi bile sprejete utemeljene odločitve o potrebnih izboljšavah. Energetska izkaznica bi morala poleg tega zagotoviti informacije o dejanskem vplivu ogrevanja in hlajenja na energetske potrebe stavbe, njeni porabi primarne energije in njenih emisijah ogljikovega dioksida.
- (23) Javni organi bi morali biti zgled in bi si morali prizadevati za izvajanje priporočil, vključenih v energetske izkaznice. Države članice bi morale v nacionalne načrte vključiti ukrepe, s katerimi bi javne organe podprle, da bi čim prej izboljšali energetske učinkovitosti in izvedli priporočila, vključena v energetske izkaznice, takoj ko bo to mogoče.
- (24) Stavbe, ki jih uporabljajo javni organi, in stavbe, v katerih se pogosto zadržuje javnost, bi morale biti vzgled s tem, da kažejo upoštevanje okoljskega in energetskega vidika, in zato bi bilo treba za te stavbe zahtevati redno energetske certificiranje. Posredovanje informacij o energetske učinkovitosti javnosti bi bilo treba okrepiti z javnim prikazom teh energetskih izkaznic, zlasti v zgradbah določene velikosti, ki jih uporabljajo javni organi ali v katerih se pogosto zadržuje javnost, kot so trgovine, nakupovalni centri, supermarketi, restavracije, gledališča, banke in hoteli.
- (25) V zadnjih letih smo v evropskih državah pričeli porastu števila klimatskih sistemov. To povzroča znatne težave ob konicah porabe, kar povečuje stroške za električno energijo in moti energetske ravnovesje. Prednost bi morale imeti strategije, s katerimi se izboljšujejo toplotne lastnosti stavb v poletnem obdobju. Zato bi se bilo treba osredotočiti na ukrepe za preprečevanje pregrevanja, kot so senčenje in zadostna toplotna zmogljivost v konstrukciji stavbe, ter nadaljnji razvoj in uporabo pasivnih tehnik hlajenja, predvsem takih, ki izboljšujejo notranje klimatske pogoje in mikroklimo okoli stavb.
- (26) Redno vzdrževanje in pregledovanje ogrevalnih in klimatskih sistemov s strani usposobljenega osebja prispeva skladno s tehničnimi specifikacijami k ohranjanju njihove pravilne nastavitve in na ta način zagotavlja optimalno delovanje z okoljskega, varnostnega in energetskega vidika. Celotni ogrevalni in klimatski sistem bi bilo treba med njegovim življenjskim ciklom in zlasti pred zamenjavo ali nadgradnjo neodvisno ocenjevati v rednih časovnih presledkih. Da bi lastnikom in najemnikom stavb zmanjšale upravno breme, bi si morale države članice prizadevati za čim boljše povezavo med pregledi in certificiranjem.
- (27) Skupen pristop k energetske izkaznici stavb in pregledovanju ogrevalnih in klimatskih sistemov, ki ga izvajajo usposobljeni in/ali pooblaščen strokovnjaki, katerih neodvisnost je treba zagotoviti na podlagi objektivnih kriterijev, bo prispeval k enakim pogojem v zvezi s prizadevanji držav članic glede varčevanja z energijo v stavbah in bo morebitnim lastnikom ali uporabnikom omogočil preglednost glede energetske učinkovitosti na nepremičninskem trgu Unije. Da bi zagotovili kakovost energetskih izkaznic ter pregleda ogrevalnih in klimatskih sistemov v Uniji, bi moral biti v vsaki državi članici vzpostavljen neodvisen nadzorni mehanizem.
- (28) Ker so lokalne in regionalne oblasti ključne za uspešno izvajanje te direktive, bi se bilo treba z njimi, če in kadar je to potrebno in v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo, posvetovati glede vprašanj načrtovanja, razvoja programov za informiranje in usposabljanje ter programov osveščanja ter glede izvajanja te direktive na nacionalni ali regionalni ravni, ter jih v to vključiti. S takimi posvetovanji se lahko tudi spodbudi priprava ustreznih navodil, v skladu s katerimi izvajajo lokalni načrtovalci in gradbeni inšpektorji potrebne naloge. Države članice bi morale arhitektom in načrtovalcem tudi omogočiti, da lahko pri načrtovanju, zasnovi, gradnji in prenovi industrijskih ali stanovanjskih površin ustrezno preučijo najboljšo kombinacijo med izboljšavami na področju energetske učinkovitosti, uporabo energije iz obnovljivih virov in uporabo daljinskega ogrevanja in hlajenja, ter jih pri tem spodbujati.

⁽¹⁾ UL L 114, 27.4.2006, str. 64.

- (29) Inštalaterji in gradbeniki so ključni za uspešno izvajanje te direktive. Zato bi morale zadostno število inštalaterjev in gradbenikov z usposabljanjem in prek drugih ukrepov pridobiti ustrezno strokovno znanje za nameščanje in vgradnjo energetske učinkovite tehnologije in tehnologije obnovljivih virov energije.
- (30) Države članice bi morale upoštevati Direktivo 2005/36/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 7. septembra 2005 o priznavanju poklicnih kvalifikacij⁽¹⁾ glede medsebojnega priznavanja poklicnih strokovnjakov, ki jih obravnava ta direktiva, Komisija pa bi morala še naprej izvajati dejavnosti iz programa Inteligentna energija Evropa v zvezi s smernicami in priporočili za standarde usposabljanja takšnih poklicnih strokovnjakov.
- (31) Zaradi večje preglednosti energetske učinkovitosti na trgu Unije z nestanovanjskimi nepremičninami bi bilo treba določiti enotne pogoje za prostovoljno skupno shemo certificiranja za energetske učinkovitost nestanovanjskih stavb. V skladu s členom 291 PDEU se splošna pravila in načela, na podlagi katerih države članice nadzirajo izvajanje izvedbenih pooblastil Komisije, določijo vnaprej z uredbo, sprejeto po rednem zakonodajnem postopku. Dokler navedena nova uredba ne bo sprejeta, se še naprej uporablja Sklep Sveta 1999/468/ES z dne 28. junija 1999 o določitvi postopkov za uresničevanje Komisiji podeljenih izvedbenih pooblastil⁽²⁾, razen regulativnega postopka s pregledom, ki se ne uporablja.
- (32) Komisijo bi bilo treba pooblastiti, da v skladu s členom 290 PDEU sprejme delegirane akte v zvezi s prilagoditvijo določenih delov splošnega okvira iz Priloge I tehničnemu napredku in določitvijo metodološkega okvira za izračunavanje stroškovno optimalnih ravni za minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti. Zlasti je pomembno, da Komisija pri svojem pripravljalnem delu opravi ustrezna posvetovanja, vključno na ravni strokovnjakov.
- (33) Ker cilja te direktive, to je večje energetske učinkovitosti stavb, zaradi zapletenosti stavbnega sektorja in nesposobnosti nacionalnih stanovanjskih trgov, da se ustrezno spopadejo z izzivi energetske učinkovitosti, države članice ne morejo zadovoljivo doseči in ker te cilje zaradi obsega in učinkov ukrepa lažje doseže Unija, lahko Unija sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti iz člena 5 Pogodbe o Evropski uniji. Skladno z načelom sorazmernosti iz navedenega člena ta direktiva ne prekoračuje okvirov, ki so potrebni za doseganje navedenega cilja.
- (34) Obveznost prenosa te direktive v nacionalno zakonodajo bi morala biti omejena na tiste določbe, ki predstavljajo vsebinsko spremembo v primerjavi z Direktivo 2002/91/ES. Obveznost prenosa nespremenjenih določb je določena z navedeno direktivo.
- (35) Ta direktiva ne bi smela posegati v obveznosti držav članic v zvezi z roki za prenos v nacionalno pravo in za začetek uporabe Direktive 2002/91/ES.
- (36) V skladu s točko 34 Medinstitucionalnega sporazuma o boljši pripravi zakonodaje⁽³⁾, se države članice poziva, da za lastne potrebe in v interesu Unije pripravijo tabele, ki kar najbolj nazorno prikazujejo korelacijo med to direktivo in ukrepi za prenos, ter da te tabele objavijo –

SPREJELA NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Vsebina

1. Ta direktiva ob upoštevanju zunanjih klimatskih in lokalnih pogojev ter notranjih klimatskih zahtev in stroškovne učinkovitosti spodbuja izboljšanje energetske učinkovitosti stavb v Uniji.
2. Ta direktiva določa zahteve v zvezi z:
 - (a) skupnim splošnim okvirom metodologije za izračunavanje celovite energetske učinkovitosti stavb in stavbnih enot;
 - (b) uporabo minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti novih stavb in novih stavbnih enot;
 - (c) uporabo minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti:
 - (i) obstoječih stavb, stavbnih enot ali elementov stavb, na katerih potekajo velika prenovitvena dela;
 - (ii) elementov stavb, ki so del ovoja stavbe in imajo znaten vpliv na energetske učinkovitosti ovoja stavbe, kadar se ti nadomestijo z boljšimi ali zamenjajo; in
 - (iii) tehničnih stavbnih sistemov, kadar so ti vgrajeni, zamenjani ali nadgrajeni;

⁽¹⁾ UL L 255, 30.9.2005, str. 22.

⁽²⁾ OJ L 184, 17.7.1999, p. 23.

⁽³⁾ UL C 321, 31.12.2003, str. 1.

- (d) nacionalnimi načrti za povečanje števila skoraj nič-energijskih stavb;
- (e) energetskim certificiranjem stavb ali stavbnih enot;
- (f) rednimi pregledi ogrevalnih in klimatskih sistemov v stavbah; ter
- (g) neodvisnimi nadzornimi sistemi za energetske izkaznice in poročila o pregledu.
3. Zahteve, določene v tej direktivi, so minimalne zahteve in nobeni od držav članic ne preprečujejo ohranjanja ali uvedbe strožjih ukrepov. Takšni ukrepi so skladni s Pogodbo o delovanju Evropske unije. Ukrepi se uradno sporočijo Komisiji.
- oceanov, vodne energije, biomase, deponijskega plina, plina iz komunalnih čistilnih naprav in bioplinov;
7. „ovoj stavbe“ pomeni vgrajene elemente stavbe, ki ločujejo njeno notranjost od zunanjega okolja;
8. „stavbna enota“ pomeni del, nadstropje ali stanovanje znotraj stavbe, ki je namenjen ali spremenjen za ločeno uporabo;
9. „element stavbe“ pomeni tehnični stavbni sistem ali element ovoja stavbe;
10. „večja prenova“ pomeni prenavo stavbe, kjer:

Člen 2

Opredelitev pojmov

Za namene te direktive se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

1. „stavba“ pomeni krito konstrukcijo s stenami, v kateri se uporablja energija za zagotavljanje notranjih klimatskih pogojev;
2. „skoraj nič-energijska stavba“ pomeni stavbo z zelo visoko energetsko učinkovitostjo, določeno v skladu s Prilogo I. Za skoraj nič potrebne energije oziroma zelo majhno količino potrebne energije bi v zelo veliki meri morala zadostovati energija iz obnovljivih virov, vključno z energijo iz obnovljivih virov, proizvedeno na kraju samem ali v bližini;
3. „tehnični stavbni sistem“ pomeni tehnično opremo za ogrevanje, hlajenje, prezračevanje, toplo vodo, razsvetlavo, ali kombinacijo teh namenov, stavbe ali stavbne enote;
4. „energetska učinkovitost stavbe“ pomeni izračunano ali izmerjeno količino energije, potrebno za zadovoljevanje potreb po energiji, povezanih z običajno uporabo stavbe, ki med drugim vključuje energijo za ogrevanje, hlajenje, prezračevanje, toplo vodo in razsvetlavo;
5. „primarna energija“ pomeni energijo iz obnovljivih in neobnovljivih virov, ki ni bila pretvorjena ali spremenjena;
6. „energija iz obnovljivih virov“ pomeni energijo iz obnovljivih nefosilnih virov, predvsem vetra, sonca, aerotermalne, geotermalne, hidrotermalne energije in energije
- (a) skupni stroški prenove ovoja stavbe ali tehničnih stavbnih sistemov presegajo 25 % vrednosti stavbe brez vrednosti zemljišča, na katerem ta stoji, ali
- (b) se prenavlja več kot 25 % površine ovoja stavbe.
- Države članice lahko izbirajo med možnostjo (a) ali (b);
11. „evropski standard“ pomeni standard, ki ga sprejme Evropski odbor za standardizacijo, Evropski odbor za elektrotehnično standardizacijo ali Evropski inštitut za telekomunikacijske standarde, in je dostopen javnosti;
12. „energetska izkaznica“ pomeni potrdilo, ki ga priznava država članica ali pravna oseba, ki jo ta določi, in v katerem je navedena energetska učinkovitost stavbe ali stavbne enote, izračunana po metodologiji, sprejeti v skladu s členom 3;
13. „soproizvodnja“ pomeni postopek sočasne proizvodnje toplote ter električne in/ali mehanske energije;
14. „stroškovno optimalna raven“ pomeni raven energetske učinkovitosti, ki vodi v najnižje stroške med ocenjenim ekonomskim življenjskim ciklom, pri čemer:
- (a) se najnižji stroški določijo ob upoštevanju stroškov naložb, povezanih z energijo, stroškov vzdrževanja in operativnih stroškov (vključno s stroški energije, energijskimi prihranki, kategorijo zadevne stavbe in zaslužki od proizvedene energije), kjer je to primerno, in stroškov odstranjevanja, kjer je to primerno; in

(b) vsaka država članica določi ocenjeni ekonomski življenjski cikel. Nanaša se na preostali ocenjeni ekonomski življenjski cikel stavbe, če so zahteve glede energetske učinkovitosti določene za stavbo kot celoto, ali na ocenjeni ekonomski življenjski cikel elementa stavbe, če so zahteve glede energetske učinkovitosti določene za elemente stavbe.

Stroškovno optimalna raven se nahaja v območju ravni učinkovitosti, kjer je analiza stroškov in koristi, izračunana med ocenjenim ekonomskim življenjskim ciklom, pozitivna;

15. „klimatski sistem“ pomeni kombinacijo komponent, potrebnih za zagotovitev obdelave zraka v zaprtih prostorih, v katerih je temperaturo mogoče nadzorovati oziroma znižati;
16. „kotel“ pomeni sklop telesa kotla in gorilca, ki je namenjen prenosu pri zgojevanju sproščene toplote na tekočino;
17. „nazivna izhodna moč“ pomeni maksimalno toplotno moč, izraženo v kW, za katero proizvajalec navede in zagotavlja, da jo je mogoče ob doseganju izkoristka, ki ga navede, doseči med neprekinjenim delovanjem;
18. „toplotna črpalka“ pomeni stroj, napravo ali sistem, ki prenaša toploto iz naravnega okolja (zrak, voda ali zemlja) v stavbo ali za uporabo v industriji s preusmeritvijo naravnega toka toplote, tako da potuje od nižje k višji temperaturi. Pri povratnih toplotnih črpalkah je možno tudi prehanje toplote iz stavbe v naravno okolje;
19. „daljinsko ogrevanje“ ali „daljinsko hlajenje“ pomeni distribucijo toplote v obliki pare, vroče vode ali ohlajenih tekočin iz centralnega proizvodnega vira prek omrežja do več zgradb ali lokacij za namene ogrevanja ali hlajenja prostorov ali za procesno ogrevanje ali hlajenje.

Člen 3

Sprejetje metodologije za izračunavanje energetske učinkovitosti stavb

Države članice uporabljajo metodologijo za izračunavanje energetske učinkovitosti stavb v skladu s skupnim splošnim okvirom, določenim v Prilogi I.

Ta metodologija se sprejme na nacionalni ali regionalni ravni.

Člen 4

Določitev minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da so minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti stavb ali stavbnih enot določene tako, da se dosežejo stroškovno optimalne ravni. Energetska učinkovitost se izračuna v skladu z metodologijo iz člena 3. Stroškovno optimalne ravni se izračunajo v skladu s primerjalnim metodološkim okvirjem iz člena 5, ko bo okvir na voljo.

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da so pri zamenjavi ali nadgradnji elementov stavbe, da bi se dosegla stroškovno optimalna raven, določene minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti elementov stavbe, ki so del ovoja stavbe in precej vplivajo na energetska učinkovitost ovoja stavbe.

Pri določanju zahtev lahko države članice razlikujejo med novimi in obstoječimi stavbami ter med različnimi kategorijami stavb.

Te zahteve upoštevajo splošne notranje klimatske pogoje, da ne pride do možnih negativnih učinkov, kot je neustrezno prezračevanje, in lokalne pogoje ter namembnost in starost stavbe.

Državi članici ni treba določiti tistih minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti, ki med ocenjenim ekonomskim življenjskim ciklom niso stroškovno učinkovite.

Minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti se ponovno pregleda v rednih časovnih presledkih, ki niso daljši od petih let, in se jih z namenom upoštevanja tehničnega napredka na področju gradbeništva po potrebi posodobi.

2. Države članice se lahko odločijo, da ne bodo določile ali uporabljale zahtev iz odstavka 1 za naslednje kategorije stavb:

(a) stavbe, ki so uradno zaščitene kot del zaščitene okolja ali zaradi njihovega posebnega arhitektonskega ali zgodovinskega pomena, če bi izpolnjevanje določenih minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti nesprijemljivo spreminilo njihovo značilnost ali izgled;

(b) stavbe, ki se uporabljajo za obredne namene ali verske dejavnosti;

- (c) začasne objekte s časom uporabe dveh let ali manj, industrijske komplekse, delavnice in nestanovanjske kmetijske stavbe z majhno porabo energije ter nestanovanjske kmetijske stavbe, ki se uporabljajo v sektorju, zajetem v nacionalnem sektorskem sporazumu o energetske učinkovitosti;
- (d) stanovanjske stavbe, ki so uporabljene ali namenjene za uporabo, krajšo od štirih mesecev na leto, ali pa za omejeno letno uporabo, s pričakovano porabo energije manj kot 25 % celoletne porabe;
- (e) samostojne stavbe s celotno uporabno tlorisno površino, manjšo od 50 m².

Člen 5

Izračunavanje stroškovno optimalnih ravni minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti

1. Komisija z delegiranimi akti v skladu s členi 23, 24 in 25 do 30. junija 2011 določi primerjalni metodološki okvir za izračunavanje stroškovno optimalnih ravni za minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti stavb in elementov stavb.

Primerjalni metodološki okvir se določi v skladu s Prilogo III, pri tem pa se razlikuje med novimi in obstoječimi stavbami ter različnimi kategorijami stavb.

2. Države članice izračunajo stroškovno optimalne ravni za minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti z uporabo primerjalnega metodološkega okvira, določenega v skladu z odstavkom 1, in ustreznih parametrov, kot so klimatske razmere in dejanska dostopnost energetske infrastrukture, ter primerjajo rezultate tega izračuna z veljavnimi minimalnimi zahtevami glede energetske učinkovitosti.

Države članice Komisiji poročajo o vseh podatkih in predpostavkah, uporabljenih za navedene izračune, in o rezultatih teh izračunov. Poročilo se lahko vključi v akcijske načrte o energetske učinkovitosti iz člena 14(2) Direktive 2006/32/ES. Države članice predložijo Komisiji ta poročila v rednih časovnih presledkih, ki niso daljši od petih let. Prvo poročilo se predloži do 30. junija 2012.

3. Če rezultat primerjave, izvedene v skladu z odstavkom 2, pokaže, da so minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti energetske bistveno manj učinkovite od stroškovno optimalnih ravni za minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti, zadevna država članica Komisiji to razliko pisno utemelji v poročilu iz odstavka 2 in v primeru, da te vrzeli ni mogoče utemeljiti, poročilo priloži načrt, v katerem opredeli ustrezne korake, s katerimi naj bi do naslednjega pregleda zahtev glede energetske učinkovitosti, kakor je določeno v členu 4(1), znatno zmanjšala vrzel.

4. Komisija objavi poročilo o napredku držav članic pri doseganju stroškovno optimalnih ravni za minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti.

Člen 6

Novе stavbe

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da nove stavbe izpolnjujejo minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti, določene v skladu s členom 4.

Pri novih stavbah države članice zagotovijo, da se pred začetkom gradnje preuči in upošteva tehnično, okoljsko in ekonomsko izvedljivost visoko-učinkovitih alternativnih sistemov, če so le-ti na voljo, kot so navedeni v naslednjem seznamu:

- (a) decentralizirani sistemi oskrbe z energijo na podlagi energije iz obnovljivih virov;
- (b) soproizvodnja;
- (c) daljinsko ali skupinsko ogrevanje ali hlajenje, zlasti če popolnoma ali deloma temelji na energiji iz obnovljivih virov;
- (d) toplotne črpalke.

2. Države članice zagotovijo, da je analiza alternativnih sistemov iz odstavka 1 dokumentirana in na voljo za preverjanje.

3. Navedena analiza alternativnih sistemov je lahko izvedena za posamezne stavbe, skupino podobnih stavb ali stavbe enakega tipa na istem območju. Za skupne ogrevalne in hladilne sisteme je lahko analiza izvedena za vse stavbe, ki so na istem območju priključene na sistem.

Člen 7

Obstoječe stavbe

Države članice sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da se pri večji prenovi stavb energetska učinkovitost stavbe ali njenih prenovljenih delov, z namenom izpolnitve minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti, določenih v skladu s členom 4, če je to tehnično, funkcionalno in ekonomsko izvedljivo, izboljša.

Navedene zahteve veljajo za prenovljeno stavbo ali stavbno enoto kot celoto. Poleg tega oziroma namesto tega lahko zahteve veljajo za prenovljene elemente stavb.

Države članice poleg tega sprejmejo potrebne ukrepe, s katerimi zagotovijo, da so pri nadgradnji ali zamenjavi elementov stavb, ki so del ovoja stavbe in precej vplivajo na energetske učinkovitost ovoja stavbe, izpolnjene minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti, če je to tehnično, funkcionalno in ekonomsko izvedljivo.

Države članice določijo te minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti v skladu s členom 4.

Države članice spodbujajo, da se pri večji prenovi stavb preučijo in upoštevajo visoko učinkoviti alternativni sistemi iz člena 6(1), če je to tehnično, funkcionalno in ekonomsko izvedljivo.

Člen 8

Tehnični stavbni sistemi

1. Države članice z namenom čim boljše energijske izrabe tehničnih stavbnih sistemov določijo zahteve za sisteme glede celotne energetske učinkovitosti, pravilne namestitve, ustrezne velikosti, prilagoditve in nadzora tehničnih stavbnih sistemov, ki se namestijo v obstoječe stavbe. Države članice lahko te zahteve uporabljajo tudi za sisteme v novih stavbah.

Zahteve za sisteme se določijo za nove tehnične stavbne sisteme, njihovo nadomestitev in nadgradnjo, uporabljajo pa se, če so tehnično, ekonomsko in funkcionalno izvedljive.

Zahteve za sisteme zajemajo vsaj naslednje:

- (a) ogrevalne sisteme;
- (b) sisteme tople vode;
- (c) klimatske sisteme;
- (d) velike prezračevalne sisteme;

ali kombinacijo takšnih sistemov.

2. Države članice spodbujajo uvajanje pametnih merilnih sistemov pri gradnji ali večji prenovi stavb in obenem zagotovijo, da je ta spodbuda v skladu s točko 2 Priloge I k Direktivi 2009/72/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 13. julija 2009 o skupnih pravilih notranjega trga z električno energijo⁽¹⁾. Države članice lahko, kjer je to ustrezno, spodbujajo tudi namestitve aktivnih nadzornih sistemov, kot so avtomati-

zirani sistemi in sistemi za nadzor in spremljanje, katerih namen je prihranek energije.

Člen 9

Skoraj nič-energijske stavbe

1. Države članice zagotovijo, da:
 - (a) so do 31. decembra 2020 vse nove stavbe skoraj nič-energijske stavbe, in
 - (b) so po 31. decembru 2018 nove stavbe, ki jih javni organi uporabljajo kot lastniki, zagotovijo, da so to skoraj nič-energijske stavbe.

Države članice pripravijo nacionalne načrte za povečanje števila skoraj nič-energijskih stavb. V te nacionalne načrte so lahko vključeni cilji, ki se razlikujejo glede na kategorijo stavbe.

2. Države članice nadalje po vodilnem zgledu javnega sektorja oblikujejo politike in sprejmejo ukrepe, kot je določanje ciljev, da bi spodbudile preoblikovanje stavb, ki se obnavljajo, v skoraj nič-energijske stavbe, ter o tem obvestijo Komisijo v nacionalnih načrtih iz odstavka 1.

3. Nacionalni načrti med drugim vključujejo naslednje elemente:

- (a) podrobna obrazložitev prenosa opredelitev skoraj nič-energijskih stavb v prakso, ki ga pripravijo države članice, in v katerem so upoštevane nacionalne, regionalne ali lokalne pogoje, skupaj z numeričnim indikatorjem porabe primarne energije v kWh/m² na leto. Količniki primarne energije, uporabljeni za določitev porabe primarne energije, lahko temeljijo na nacionalnih ali regionalnih letnih povprečnih vrednostih, v njih pa so lahko upoštevani ustrezni evropski standardi;
- (b) vmesne cilje za izboljšanje energetske učinkovitosti novih stavb do leta 2015 za pripravo na izvajanje odstavka 1;
- (c) informacije o politikah ter finančnih ali drugih ukrepih, sprejetih v okviru odstavkov 1 in 2, za spodbujanje skoraj nič-energijskih stavb, vključno s podrobnostmi o nacionalnih zahtevah in ukrepih v zvezi z uporabo energije iz obnovljivih virov v novih stavbah in obstoječih stavbah, na katerih poteka večja prenova, določenih v skladu s členom 13(4) Direktive 2009/28/ES ter členov 6 in 7 te direktive.

⁽¹⁾ UL L 211, 14.8.2009, str. 55.

4. Komisija oceni nacionalne načrte iz odstavka 1, zlasti ustreznost ukrepov, ki so jih države članice predvidele za dosego ciljev te direktive. Komisija lahko ob upoštevanju načela subsidiarnosti zahteva dodatne posebne informacije glede zahtev iz odstavkov 1, 2 in 3. V navedenem primeru zadevna država članica zahtevano informacijo predloži v devetih mesecih po zahtevi Komisije ali pa v tem roku predlaga spremembe. Komisija lahko po koncu ocenjevanja izda priporočilo.

5. Komisija do 31. decembra 2012 in nato vsaka tri leta objavi poročilo o napredku držav članic pri povečanju števila skoraj nič-energijskih stavb. Komisija na podlagi tega poročila oblikuje akcijski načrt in po potrebi predlaga ukrepe za povečanje števila teh stavb ter spodbuja najboljše prakse v zvezi stroškovno učinkovito spremembo obstoječih stavb v skoraj nič-energijske stavbe.

6. Države članice se lahko odločijo, da v utemeljenih posameznih primerih, v katerih je analiza stroškov in koristi med ocenjenim ekonomskim življenjskim ciklom negativna, ne bodo upoštevale zahtev iz točk (a) in (b) odstavka 1. Države članice obvestijo Komisijo o načelih iz zadevnih zakonodajnih ureditev.

Člen 10

Finančne spodbude in tržne ovire

1. Ob upoštevanju pomembnosti, da se zagotovijo ustrezno financiranje in drugi instrumenti za pospešitev energetske učinkovitosti stavb in prehoda na skoraj nič-energijske stavbe, države članice sprejmejo ustrezne ukrepe, da bi v luči nacionalnih okoliščin preučile najsmotnejše izmed teh instrumentov.

2. Države članice do 30. junija 2011 oblikujejo seznam obstoječih in po potrebi predlaganih ukrepov in instrumentov, vključno s finančnimi, ki v skladu s to direktivo sicer niso predpisani, vendar pa spodbujajo uresničevanje ciljev te direktive.

Države članice ta seznam posodobijo vsaka tri leta. Države članice posredujejo te sezname Komisiji, kar lahko storijo tako, da jih vključijo v akcijske načrte o energetske učinkovitosti iz člena 14(2) Direktive 2006/32/ES.

3. Komisija za podporo izvajanja te direktive pregleda učinkovitost obstoječih in predlaganih ukrepov iz seznama, navedenih v odstavku 2, in učinkovitost zadevnih instrumentov Unije. Na podlagi navedenega pregleda lahko Komisija ob ustreznem upoštevanju načela subsidiarnosti svetuje ali da priporočila glede določenih nacionalnih shem in usklajevanja z Unijo in mednarodnimi finančnimi institucijami. Komisija lahko rezultate pregleda in morebitne nasvete ali priporočila

vključi v poročilo o nacionalnih načrtih o energetske učinkovitosti iz člena 14(5) Direktive 2006/32/ES.

4. Na prošnjo držav članic Komisija po potrebi pomaga državam članicam pri pripravi nacionalnih ali regionalnih programov finančne podpore za povečanje energetske učinkovitosti v – predvsem obstoječih – stavbah, tako da podpira izmenjavo najboljših praks med pristojnimi nacionalnimi ali regionalnimi oblastmi ali organi.

5. Z namenom izboljšanja financiranja v podporo izvajanju te direktive Komisija ob ustreznem upoštevanju načela subsidiarnosti, po možnosti do leta 2011, pripravi analizo zlasti o:

(a) učinkovitosti in ustrezni višini sredstev iz strukturnih skladov in okvirnih programov za povečanje energetske učinkovitosti stavb, predvsem stanovanjskih, in dejansko porabljenih tovrstnih sredstvih;

(b) učinkovitosti uporabe sredstev EIB in drugih javnih finančnih institucij;

(c) usklajenosti financiranja Unije in nacionalnega financiranja ter drugih oblik pomoči, ki lahko delujejo kot vzvod za pospešitev naložb na področje energetske učinkovitosti, ter o zadostnosti teh sredstev za doseganje ciljev Unije.

Komisija lahko na podlagi te analize in v skladu z večletnim finančnim okvirom Evropskemu parlamentu in Svetu naknadno predloži predloge o instrumentih Unije, če je to po njenem mnenju potrebno.

6. Države članice pri zagotavljanju spodbud za gradnjo ali večjo prenovu stavb upoštevajo stroškovno optimalne ravni energetske učinkovitosti.

7. Določbe te direktive državam članicam ne preprečujejo, da zagotovijo spodbude za nove stavbe, prenovu ali elemente stavb, ki presegajo stroškovno optimalne ravni.

Člen 11

Energetske izkaznice

1. Države članice določijo potrebne ukrepe za vzpostavitev sistema certificiranja energetske učinkovitosti stavb. Energetska izkaznica vključuje energetske učinkovitosti stavbe in referenčne vrednosti, kot so minimalne zahteve glede energetske učinkovitosti, da bi lastnikom ali najemnikom stavbe ali stavbnih enot omogočili primerjavo in oceno njene energetske učinkovitosti.

Energetska izkaznica lahko vsebuje dodatne informacije, kot so letna poraba energije za nestanovanjske stavbe ali odstotek energije iz obnovljivih virov v skupni porabi energije.

2. Energetska izkaznica vključuje priporočila za stroškovno optimalne ali stroškovno učinkovite izboljšave energetske učinkovitosti stavbe ali stavbnih enot, razen če ni omembe vrednih možnosti za tako izboljšavo, v primerjavi z veljavnimi zahtevami glede energetske učinkovitosti.

Priporočila iz energetske izkaznice zajemajo:

(a) ukrepe, ki se izvedejo v zvezi z večjo prenovo ovoja stavbe ali tehničnih stavbnih sistemov, in

(b) ukrepe za posamezne elemente stavbe, ki se izvajajo neodvisno od večje prenove ovoja stavbe ali tehničnih stavbnih sistemov.

3. Priporočila, vključena v energetska izkaznica, morajo biti za posamezno stavbo tehnično izvedljiva in z njimi se lahko oceni dolžina obdobja odplačevanja ali stroškovne ugodnosti med ekonomskim življenjskim ciklom te stavbe.

4. V energetska izkaznici je navedeno, kje lahko lastnik ali najemnik prejme podrobnejše informacije tudi o stroškovni učinkovitosti priporočil iz energetske izkaznice. Ocena stroškovne učinkovitosti temelji na standardnih pogojih, kot so ocena prihrankov energije, osnovne cene energije in predhodna ocena stroškov. Poleg tega vsebuje informacije o ukrepih, ki jih je treba sprejeti za izvajanje priporočil. Lastniku ali najemniku se lahko zagotovijo tudi dodatne informacije o sorodnih temah, kot so energetska pregledi ali finančne in druge spodbude ter možnosti financiranja.

5. Države članice ob upoštevanju nacionalnih predpisov spodbujajo javne organe, naj upoštevajo vodilno vlogo, ki bi jo morale imeti na področju energetske učinkovitosti stavb, med drugim z izvajanjem priporočil, vključenih v energetska izkaznica, izdana za stavbo v njihovi lasti, tekom obdobja veljavnosti te izkaznice.

6. Certificiranje stavbnih enot lahko temelji na:

(a) skupnem certificiranju celotne stavbe, ali

(b) oceni druge primerljive stavbne enote z enakimi energetskimi značilnostmi v isti stavbi.

7. Certificiranje enodružinskih hiš lahko temelji na oceni druge primerljive stavbe podobne zasnove in velikosti s podobno dejansko kakovostjo energetske učinkovitosti, če za takšno ujemanje lahko jamči strokovnjak, ki izda energetska izkaznica.

8. Veljavnost energetske izkaznice ne sme biti daljša od 10 let.

9. Komisija do leta 2011 v posvetovanju z ustreznimi sektorji sprejme prostovoljno skupno shemo certificiranja Evropske unije za energetska učinkovitost nestanovanjskih stavb. Navedeni ukrep se sprejme v skladu s svetovalnim postopkom iz člena 26(2). Države članice se spodbujajo, da shemo priznajo ali uporabljajo oziroma da jo, prilagojeno nacionalnim okoliščinam, uporabljajo delno.

Člen 12

Izdajanje energetske izkaznice

1. Države članice zagotovijo, da se energetska izkaznica izda za:

(a) stavbe ali stavbne enote, ki se zgradijo, prodajo ali oddajo novim najemnikom, in

(b) stavbe, kjer skupno uporabno tlorisno površino nad 500 m² uporabljajo javni organi in se v njih pogosto zadržuje javnost. 9. julija 2015 se ta prag 500 m² zniža na 250 m².

Zahteva za izdajo energetske izkaznice ne velja, če je na voljo veljavna izkaznica za zadevno stavbo ali stavbno enoto, izdana v skladu z Direktivo 2002/91/ES ali to direktivo.

2. Države članice zahtevajo, da se ob izgradnji, prodaji ali oddaji stavbe ali stavbne enote morebitnemu novemu najemniku ali kupcu predloži in izroči energetska izkaznica ali njena kopija.

3. Če se stavba proda ali odda še pred njeno izgradnjo, lahko države članice z odstopanjem od odstavkov 1 in 2 zahtevajo, da prodajalec zagotovi oceno bodoče energetske učinkovitosti stavbe; v tem primeru se energetska izkaznica izda najkasneje takrat, ko je stavba zgrajena.

4. Države članice zahtevajo, da se pri prodaji ali oddaji:

- stavb z energetske izkaznice,
- stavbnih enot v stavbah z energetske izkaznice, in
- stavbnih enot z energetske izkaznico

v zadevnih oglasih v komercialnih medijih po potrebi navede indikator energetske učinkovitosti iz energetske izkaznice stavbe ali stavbne enote.

5. Določbe tega člena se izvajajo v skladu z veljavnimi nacionalnimi predpisi o solastnini ali skupni lastnini.

6. Države članice lahko kategorije stavb iz člena 4(2) izključijo iz uporabe odstavkov 1, 2, 4 in 5 tega člena.

7. O morebitnih učinkih energetskih izkaznic pri morebitnih sodnih postopkih se odloča v skladu z nacionalnimi pravili.

Člen 13

Prikaz energetskih izkaznic

1. Države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo, da je v stavbi, za katero je bila v skladu s členom 12(1) izdana energetska izkaznica in katere skupno uporabno tlorisno površino nad 500 m² uporabljajo javni organi in se v njej pogosto zadržuje javnost, energetska izkaznica prikazana na vidnem mestu in jasno opazna javnosti.

9. julija 2015 se prag 500 m² zniža na 250 m².

2. Države članice zahtevajo, da je v stavbi, za katero je bila v skladu s členom 12(1) izdana energetska izkaznica in v kateri se na skupni uporabni tlorisni površini nad 500 m² pogosto zadržuje javnost, energetska izkaznica prikazana na vidnem mestu in jasno opazna javnosti.

3. Določbe tega člena ne vključujejo obveznosti prikaza priporočil, vključenih v energetske izkaznice.

Člen 14

Pregled ogrevalnih sistemov

1. Države članice določijo potrebne ukrepe za uvedbo rednih pregledov dostopnih delov sistemov za ogrevanje stavb, kot so kurilne naprave, nadzorni sistemi in obtočne črpalke, s kotli z nazivno toplotno močjo za ogrevanje prostorov nad 20 kW. Pregled vključuje oceno učinkovitosti kotla in njegove velikosti v primerjavi z ogrevalnimi zahtevami stavbe. Velikosti kotla ni treba ponovno oceniti, če se ogrevalni sistem ali ogrevalne zahteve stavbe v tem času niso spremenile.

Države članice lahko znižajo pogostost teh pregledov ali jih po potrebi omilijo, če obstaja elektronski sistem za nadzor in spremljanje.

2. Države članice lahko določijo različno pogostnost pregledov glede na vrsto in nazivno toplotno moč ogrevalnega sistema, pri čemer upoštevajo stroške pregleda ogrevalnega sistema in ocenjene prihranke stroškov energije, ki lahko nastanejo na podlagi pregleda.

3. Ogrevalni sistemi s kotli z nazivno toplotno močjo nad 100 kW se pregledajo vsaj vsaki dve leti.

Za plinske kotle se to obdobje lahko podaljša na štiri leta.

4. Kot alternativa k odstavkom 1, 2 in 3 lahko države članice sprejmejo ukrepe, s katerimi zagotovijo svetovanje uporabnikom glede zamenjave kotlov, drugih sprememb ogrevalnega sistema in alternativnih rešitev zaradi ocene učinkovitosti in ustrezne velikosti kotla. Celovit vpliv tega pristopa je enakovreden vplivu ukrepov iz določb v odstavkih 1, 2 in 3.

Če se države članice odločijo, da bodo uporabile ukrepe iz prvega pododstavka, Komisiji najpozneje do 30. junija 2011 predložijo poročilo o enakovrednosti teh ukrepov z ukrepi iz odstavkov 1, 2 in 3 tega člena. Države članice pošljejo Komisiji ta poročila vsaka tri leta. Poročila se lahko vključijo v akcijske načrte o energetske učinkovitosti iz člena 14(2) Direktive 2006/32/ES.

5. Komisija lahko po prejemu nacionalnega poročila države članice o uporabi možnosti, kot je opisana v odstavku 4, zahteva dodatne posebne informacije o zahtevah in enakovrednosti ukrepov iz navedenega odstavka. V tem primeru zadevna država članica predloži zahtevane informacije ali predlaga spremembe v devetih mesecih.

Člen 15

Pregled klimatskih sistemov

1. Države članice predpišejo potrebne ukrepe za uvedbo rednih pregledov dostopnih delov klimatskih sistemov z nazivno izhodno močjo nad 12 kW. Pregledi vključujejo oceno učinkovitosti klimatskih naprav in njihove velikosti v primerjavi s hladilnimi zahtevami stavbe. Ocene velikosti ni treba ponovno izvesti, če se klimatski sistem ali hladilne zahteve stavbe v tem času niso spremenile.

Države članice lahko znižajo pogostost takšnih pregledov ali jih po potrebi omilijo, če obstaja elektronski sistem za spremljanje in nadzor.

2. Države članice lahko določijo različno pogostnost pregledov glede na vrsto in nazivno toplotno moč klimatskega sistema, pri čemer upoštevajo stroške pregleda klimatskega sistema in oceno prihrankov stroškov energije, ki lahko nastanejo na podlagi pregleda.

3. Države članice pri določanju ukrepov iz odstavkov 1 in 2 tega člena, če je to ekonomsko in tehnično izvedljivo, zagotovijo, da so pregledi izvedeni v skladu s pregledom ogrevalnih in drugih tehničnih sistemov iz člena 14 te direktive ter pregledom uhajanj iz Uredbe (ES) št. 842/2006 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 17. maja 2006 o določenih fluoriranih toplogrednih plinih⁽¹⁾.

4. Kot alternativa k odstavkom 1, 2 in 3 lahko države članice sprejmejo ukrepe za zagotovitev svetovanja uporabnikom glede zamenjave klimatskega sistema ali drugih sprememb klimatskega sistema, h čemur sodijo tudi pregledi zaradi ocene učinkovitosti in ustrezne velikosti klimatskega sistema. Celoten vpliv tega pristopa je enakovreden vplivu ukrepov iz določb odstavkov 1, 2 in 3.

Kadar države članice uporabijo ukrepe iz prvega pododstavka, Komisiji najpozneje do 30. junija 2011 predložijo poročilo o enakovrednosti teh ukrepov z ukrepi iz odstavkov 1, 2 in 3 tega člena. Države članice predložijo Komisiji ta poročila vsaka tri leta. Poročila so lahko vključena v akcijske načrte o energetske učinkovitosti iz člena 14(2) Direktive 2006/32/ES.

5. Komisija lahko po prejemu nacionalnega poročila države članice o uporabi možnosti, kot je opisana v odstavku 4, zahteva dodatne posebne informacije o zahtevah in enakovrednosti ukrepov iz navedenega odstavka. V tem primeru zadevna

država članica predloži zahtevane informacije ali predlaga spremembe v devetih mesecih.

Člen 16

Poročila o pregledu ogrevalnih in klimatskih sistemov

1. Poročilo o pregledu se izda po vsakem pregledu ogrevalnega ali klimatskega sistema. Poročilo o pregledu vsebuje rezultat pregleda, opravljenega v skladu s členom 14 ali 15, in vključuje priporočila za stroškovno učinkovito izboljšanje energetske učinkovitosti pregledanega sistema.

Priporočila lahko temeljijo na primerjavi energetske učinkovitosti pregledanega sistema z najboljšim razpoložljivim sistemom, ki je izvedljiv, in sistemom podobne vrste, za katerega vse ustrezne komponente dosegajo raven energetske učinkovitosti, ki jo zahteva veljavna zakonodaja.

2. Poročilo o pregledu se izroči lastniku ali najemniku stavbe.

Člen 17

Neodvisni strokovnjaki

Države članice zagotovijo, da pripravo energetskih izkaznic stavb in preglede ogrevalnih in klimatskih sistemov na neodvisen način opravljajo usposobljeni in/ali pooblašteni strokovnjaki, ki poslujejo kot samozaposleni ali so zaposleni v javnih organih ali zasebnih podjetjih.

Strokovnjaki se pooblastijo ob upoštevanju njihove usposobljenosti.

Države članice objavijo informacije o usposabljanju in akreditaciji. Države članice zagotovijo objavo redno posodobljenih seznamov usposobljenih in/ali pooblaščenih strokovnjakov oziroma pooblaščenih podjetij, ki nudijo storitve takih strokovnjakov.

Člen 18

Neodvisni nadzorni sistem

1. Države članice zagotovijo, da se v skladu s Prilogo II vzpostavijo neodvisni nadzorni sistemi za energetske izkaznice in poročila o pregledu ogrevalnih in klimatskih sistemov. Države članice lahko vzpostavijo ločene sisteme za nadzor energetskih izkaznic in nadzor poročil pregledov ogrevalnih in klimatskih sistemov.

⁽¹⁾ UL L 161, 14.6.2006, str. 1.

2. Države članice lahko prenesejo odgovornosti za izvajanje neodvisnih nadzornih sistemov.

Če se države članice tako odločijo, zagotovijo, da se neodvisni nadzorni sistemi izvajajo v skladu s Prilogo II.

3. Države članice zahtevajo, da se energetske izkaznice in poročila o pregledu iz odstavka 1 na zahtevo dajo na voljo pristojnim organom ali telesom.

Člen 19

Pregled

Komisija ob pomoči odbora, ustanovljenega po členu 26, najkasneje do 1. januarja 2017 oceni to direktivo glede na izkušnje, pridobljene med njeno uporabo, ter napredek, dosežen med njeno uporabo, in po potrebi pripravi predloge.

Člen 20

Informacije

1. Države članice sprejmejo potrebne ukrepe za informiranje lastnikov ali najemnikov stavb ali stavbnih enot o različnih metodah in praksah, ki povečujejo energetske učinkovitosti.

2. Države članice zlasti zagotovijo informacije lastnikom ali najemnikom stavb o energetskih izkaznicah in poročilih o pregledu, njihovem namenu in ciljih, stroškovno učinkovitih načinih za izboljšanje energetske učinkovitosti stavb ter po potrebi finančnih instrumentih, ki so na voljo za izboljšanje energetske učinkovitosti stavbe.

Na zahtevo držav članic Komisija državam članicam pomaga pri pripravi zadevnih informacijskih kampanj za namene iz odstavka 1 in prvega pododstavka tega odstavka, ki so lahko vključene v programe Unije.

3. Države članice zagotovijo, da so tistim, ki so pristojni za izvajanje te direktive, na voljo smernice in usposabljanje. Smernice in usposabljanje izpostavljajo pomen izboljšanja energetske učinkovitosti in omogočajo, da se pri načrtovanju, zasnovi, gradnji in prenovi industrijskih ali stanovanjskih območij preuči najboljša kombinacija izboljšav energetske učinkovitosti, uporabe energije iz obnovljivih virov in uporabe daljinskega ogrevanja in hlajenja.

4. Komisijo se poziva, da stalno izboljšuje storitve obveščanja, predvsem spletne strani, vzpostavljene kot evropski

portal za energetske učinkovitosti stavb, namenjene državljanom, strokovnjakom in organom, da bi se državam članicam pomagalo pri obveščanju in dviganju ozaveščenosti. Informacije, objavljene na tej spletni strani, lahko vključujejo povezave do ustrezne zakonodaje Unije ter ustrezne nacionalne, regionalne in lokalne zakonodaje, povezave do spletnih strani EUROPA, na katerih so objavljeni nacionalni akcijski načrti o energetski učinkovitosti, povezave do dostopnih finančnih instrumentov ter primere najboljše prakse na nacionalni, regionalni in lokalni ravni. Komisija v okviru Evropskega sklada za regionalni razvoj še naprej opravlja storitve obveščanja in te nadgrajuje, da bi zainteresiranim stranem, med drugim tudi nacionalnim, regionalnim in lokalnim organom, z zagotavljanjem pomoči in informacij v zvezi z možnostjo financiranja olajšala uporabo dostopnih sredstev, pri čemer upošteva zadnje spremembe zakonodajnega okvira.

Člen 21

Posvetovanje

Da bi olajšale učinkovito izvajanje direktive, se države članice v skladu z veljavno nacionalno zakonodajo in po potrebi posvetujejo z vpletenimi zainteresiranimi stranmi, vključno z lokalnimi in regionalnimi organi. Takšno posvetovanje je posebej pomembno za izvajanje členov 9 in 20.

Člen 22

Prilagoditev Priloge I tehničnemu napredku

Komisija z delegiranimi akti v skladu s členi 23, 24 in 25 prilagodi točki 3 in 4 Priloge I tehničnemu napredku.

Člen 23

Izvajanje pooblastila

1. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 22 se prenese na Komisijo za obdobje petih let z začetkom 8. julija 2010. Komisija pripravi poročilo o pooblastilu najpozneje šest mesecev pred koncem petletnega obdobja. Prenos pooblastil se samodejno podaljša za enako obdobje, razen če Evropski parlament ali Svet pooblastilo prekliče v skladu s členom 24.

2. Brez poseganja v rok iz člena 5(1) se na Komisijo prenese pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov iz člena 5 do 30. junija 2012.

3. Takoj ko Komisija sprejme delegirani akt, o tem istočasno uradno obvesti Evropski parlament in Svet.

4. Pooblastilo za sprejemanje delegiranih aktov je prenešeno na Komisijo pod pogoji, določenimi v členih 24 in 25.

Člen 24

Preklic pooblastila

1. Pooblastila iz členov 5 in 22 lahko kadar koli prekliče Evropski parlament ali Svet.

2. Institucija, ki je začela notranji postopek o morebitnem preklicu pooblastil, si prizadeva o tem obvesti drugo institucijo in Komisijo v razumnem roku pred sprejetjem končne odločitve ter pri tem navede pooblastila, ki bi se lahko preklicala, in možne razloge za preklic.

3. Z odločitvijo o preklicu pooblastil prenehajo veljati pooblastila, navedena v tej odločitvi. Odločitev začne veljati nemudoma ali na dan, ki je v njej določen. Odločitev ne vpliva na veljavnost že veljavnih delegiranih aktov. Odločitev se objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 25

Nasprotovanje delegiranim aktom

1. Evropski parlament ali Svet lahko nasprotuje delegiranemu aktu v dveh mesecih od datuma uradnega obvestila.

Na pobudo Evropskega parlamenta ali Sveta se navedeni rok podaljša za dva meseca.

2. Če do izteka navedenega roka niti Evropski parlament niti Svet ne nasprotuje delegiranemu aktu, se akt objavi v *Uradnem listu Evropske unije* in začne veljati na dan, ki je v njem določen.

Delegirani akt se lahko objavi v *Uradnem listu Evropske unije* in začne veljati pred iztekom navedenega roka, če sta Evropski parlament in Svet obvestila Komisijo o nameri, da delegiranemu aktu ne bosta nasprotovala.

3. Če Evropski parlament ali Svet nasprotuje delegiranemu aktu, akt ne začne veljati. Institucija, ki nasprotuje, navede razloge za nasprotovanje delegiranemu aktu.

Člen 26

Postopek v odboru

1. Komisiji pomaga odbor.

2. Pri sklicevanju na ta odstavek se uporabljata člena 3 in 7 Sklepa 1999/468/ES, ob upoštevanju določb člena 8 Sklepa.

Člen 27

Kazni

Države članice določijo pravila o kaznih, ki se uporabljajo pri kršitvah nacionalnih določb, sprejetih v skladu s to direktivo, in sprejmejo vse ukrepe, ki so potrebni za zagotovitev njihovega izvajanja. Predpisane kazni morajo biti učinkovite, sorazmerne in odvračilne. Države članice Komisijo obvestijo o teh določbah najpozneje do 9. januarja 2013 ter jo nemudoma uradno obvestijo o kakršnih koli naknadnih spremembah, ki vplivajo nanje.

Člen 28

Prenos

1. Države članice najpozneje do 9. julija 2012 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s členi 2 do 18 in s členoma 20 in 27.

Države članice določbe glede členov 2, 3, 9, 11, 12, 13, 17, 18, 20 in 27 uporabljajo najpozneje od 9. januarja 2013.

Države članice določbe glede členov 4, 5, 6, 7, 8, 14, 15 in 16 uporabljajo za stavbe, ki jih uporabljajo javni organi, in sicer najpozneje od 9. januarja 2013, ter za druge stavbe najpozneje od 9. julija 2013.

Do 31. decembra 2015 lahko odložijo izvajanje člena 12(1) in (2) glede posameznih stavbnih enot, ki se oddajajo. To pa ne sme pomeniti, da bo izdanih manj izkaznic, kot bi jih bilo izdanih v primeru uporabe Direktive 2002/91/ES v zadevni državi članici.

Države članice se pri sprejemanju ukrepov sklicujejo na to direktivo ali pa sklicevanje nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Vključiti morajo tudi izjavo, da se sklicevanja na Direktivo 2002/91/ES v obstoječih zakonih, predpisih in upravnih določbah štejejo za sklicevanja na to direktivo. Države članice določijo način sklicevanja in obliko izjave.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalne zakonodaje, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 29

Razveljavitev

Direktiva 2002/91/ES, kakor je spremenjena z Uredbo, navedeno v delu A iz Priloge IV, se razveljavi z učinkom od 1. februarja 2012 brez poseganja v obveznosti držav članic v zvezi z roki za prenos v nacionalno zakonodajo in izvajanje Direktive, navedene v delu B iz Priloge IV.

Sklicevanja na Direktivo 2002/91/ES se štejejo za sklicevanja na to direktivo in se berejo v skladu s korelacijsko tabelo iz Priloge V.

Člen 30

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 31

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Strasbourgu, 19. maja 2010

Za Evropski parlament

Predsednik

J. BUZEK

Za Svet

Predsednik

D. LÓPEZ GARRIDO

PRILOGA I

**Skupni splošni okvir za izračunavanje energetske učinkovitosti stavb
(iz člena 3)**

1. Energetska učinkovitost stavbe se določi na podlagi izračunane ali dejansko porabljene letne energije za zadovoljevanje različnih potreb v zvezi z njeno običajno uporabo ter odraža energetske potrebe za ogrevanje in hlajenje (energija, ki je potrebna za preprečevanje prekomernega ogrevanja), da se vzdržuje predvidena temperatura stavbe in potreba po sanitarni topli vodi.
2. Energetska učinkovitost stavbe se izrazi na pregleden način in vključuje indikator energetske učinkovitosti in numerični indikator porabe primarne energije na podlagi količnikov primarne energije na nosilec energije, ki lahko temeljita na ponderiranem nacionalnem ali regionalnem letnem povprečju ali konkretni vrednosti za proizvodnjo na kraju samem.

Metodologija za izračunavanje energetske učinkovitosti stavb bi morala upoštevati evropske standarde, skladna pa je z ustrežno zakonodajo Unije, vključno z Direktivo 2009/28/ES.

3. Metodologija se določi ob upoštevanju vsaj naslednjih vidikov:
 - (a) naslednjih dejanskih toplotnih značilnosti stavbe, vključno z njenimi notranjimi predelnimi stenami:
 - (i) toplotna zmogljivost;
 - (ii) izolacija;
 - (iii) pasivno gretje;
 - (iv) hladilni elementi; in
 - (v) toplotni mostovi;
 - (b) ogrevalnega sistema in oskrbe s toplo vodo, vključno z značilnostmi glede njune izolacije;
 - (c) klimatskih naprav;
 - (d) naravnega in mehanskega prezračevanja, ki lahko vključuje tudi zračno tesnost;
 - (e) vgrajene razsvetljave (v glavnem v nestanovanjskem sektorju);
 - (f) zasnove, položaja in orientacije stavbe, vključno z zunanjo klimo;
 - (g) pasivnih solarnih sistemov in zaščite pred soncem;
 - (h) notranjih klimatskih pogojev, vključno s projektirano notranjo klimo;
 - (i) notranjih bremen.
4. Če je pomembno za izračun, se upošteva pozitiven vpliv naslednjega:
 - (a) pogoji lokalne izpostavljenosti soncu, aktivnih solarnih sistemov ter drugih ogrevalnih sistemov in sistemov za proizvodnjo električne energije na podlagi energije iz obnovljivih virov;
 - (b) električna energija, proizvedene v soproizvodnji;
 - (c) daljinski ali skupinski ogrevalni in hladilni sistemi;
 - (d) naravna osvetlitev.

5. Za ta izračun bi morale biti stavbe ustrezno razvrščene v naslednje kategorije:

- (a) enodružinske hiše raznih vrst;
 - (b) stanovanjski bloki;
 - (c) pisarne;
 - (d) stavbe namenjene izobraževanju;
 - (e) bolnišnice;
 - (f) hoteli in restavracije;
 - (g) športni objekti;
 - (h) stavbe za veleprodajo in maloprodajo;
 - (i) druge vrste stavb, ki so porabniki energije.
-

PRILOGA II

Neodvisni nadzorni sistemi za energetske izkaznice in poročila o pregledu

1. Pristojni organi ali telesa, na katera so pristojni organi prenesli pristojnost za izvajanje neodvisnih nadzornih sistemov, naključno izberejo vsaj statistično pomemben odstotek vseh letno izdanih energetskih izkaznic in te izkaznice preverijo.

Preverjanje temelji na možnostih iz nadaljevanja oziroma enakovrednih ukrepih:

- (a) preverjanje veljavnosti vhodnih podatkov o stavbi, ki so uporabljeni za izdajo energetske izkaznice, ter rezultatov, navedenih v izkaznici;
 - (b) preverjanje vhodnih podatkov in rezultatov energetske izkaznice, vključno z danimi priporočili;
 - (c) popolno preverjanje vhodnih podatkov o stavbi, ki so uporabljeni za izdajo energetske izkaznice, rezultatov, navedenih v izkaznici, vključno z danimi priporočili, in obiski stavb na kraju samem, če je to možno, da bi se preverilo ujemanje med specifikacijami, navedenimi v energetske izkaznici, in certificirano stavbo.
2. Pristojni organi ali telesa, na katera so pristojni organi prenesli pristojnost za izvajanje neodvisnih nadzornih sistemov, naključno izberejo vsaj statistično pomembnega odstotka vseh letno izdanih poročil o pregledu in ta poročila preverijo.

PRILOGA III

Primerjalni metodološki okvir za opredelitev stroškovno optimalnih ravni za zahteve glede energetske učinkovitosti pri stavbah in elementih stavb

Primerjalni metodološki okvir omogoča državam članicam, da določijo energetske učinkovitost stavb in elementov stavb ter gospodarski vidik ukrepov v zvezi z energetske učinkovitostjo, ter da ju povežejo, da bi opredelili stroškovno optimalno raven.

Primerjalni metodološki okvir dopolnjujejo smernice, v katerih je opredeljeno, kako naj se ta okvir uporablja pri izračunu stroškovno optimalnih ravni učinkovitosti.

S primerjalnim metodološkim okvirom je omogočeno, da so upoštevani vzorci uporabe, zunanji klimatski pogoji, stroški naložb, kategorija stavbe, operativni stroški in stroški vzdrževanja (vključno s stroški energije in energijskimi prihranki) ter po potrebi zasluzki od proizvedene energije in stroški odstranjevanja. Temeljiti bi moral na ustreznih evropskih standardih, povezanih s to direktivo.

Komisija poleg tega zagotovi:

- smernice, ki bodo priložene primerjalnemu metodološkemu okviru; s temi smernicami bodo lahko države članice izvedle ukrepe, ki so navedeni v nadaljevanju,
- informacije o oceni dolgoročnega razvoja cen energije.

Na ravni držav članic se za primerjalni metodološki okvir, ki ga države članice uporabljajo, določijo splošni pogoji, izraženi v parametrih.

Zaradi primerjalnega metodološkega okvira morajo države članice:

- opredeliti referenčne stavbe, za katere je značilna njihova funkcionalnost in geografska lega, vključno z notranjimi in zunanjimi klimatskimi pogoji. Referenčne stavbe vključujejo tako nove kot obstoječe stanovanjske in nestanovanjske stavbe,
- opredeliti ukrepe za energetske učinkovitost, ki jih je treba oceniti za referenčne stavbe. To so lahko ukrepi za posamezno stavbo kot celoto, za posamezen element stavbe ali kombinacijo elementov stavbe,
- oceniti potrebo po končni in primarni energiji referenčne stavbe in referenčnih stavb z opredeljenimi ukrepi za energetske učinkovitost, ki so v uporabi,
- z uporabo načel primerjalnega metodološkega okvira izračunati stroške (to je sedanja neto vrednost) ukrepov za energetske učinkovitost (kot je navedeno v drugi alineji) med pričakovanim ekonomskim življenjskim ciklom, ki se uporablja za referenčne stavbe (kot so navedene v prvi alineji).

Države članice z izračunom stroškov ukrepov za energetske učinkovitost med pričakovanim ekonomskim življenjskim ciklom ocenijo stroškovno učinkovitost posameznih ravni minimalnih zahtev glede energetske učinkovitosti. S tem se bodo lahko določile stroškovno optimalne ravni zahtev glede energetske učinkovitosti.

PRILOGA IV

DEL A

Razveljavljena direktiva in njene zaporedne spremembe**(iz člena 29)**

Direktiva 2002/91/ES Evropskega parlamenta in Sveta (UL L 1, 4.1.2003, str. 65).

Uredba (ES) št. 1137/2008 Evropskega parlamenta in Sveta
(UL L 311, 21.11.2008, str. 1).

samo točka 9.9 Priloge

DEL B

Roki za prenos v nacionalno zakonodajo in uporabo**(iz člena 29)**

Direktiva	Roki za prenos	Datum začetka uporabe
2002/91/ES	4. januar 2006	4. januar 2009, samo glede členov 7, 8 in 9

PRILOGA V

Korelacijska tabela

Direktiva 2002/91/ES	Ta direktiva
Člen 1	Člen 1
Člen 2, točka 1	Člen 2, točka 1
—	Člen 2, točki 2 in 3
Člen 2, točka 2	Člen 2, točka 4 in Priloga I
—	Člen 2, točke 5, 6, 7, 8, 9, 10 in 11
Člen 2, točka 3	Člen 2, točka 12
Člen 2, točka 4	Člen 2, točka 13
—	Člen 2, točka 14
Člen 2, točka 5	Člen 2, točka 15
Člen 2, točka 6	Člen 2, točka 16
Člen 2, točka 7	Člen 2, točka 17
Člen 2, točka 8	Člen 2, točka 18
—	Člen 2, točka 19
Člen 3	Člen 3 in Priloga I
Člen 4(1)	Člen 4(1)
Člen 4(2)	—
Člen 4(3)	Člen 4(2)
—	Člen 5
Člen 5	Člen 6(1)
—	Člen 6(2) in (3)
Člen 6	Člen 7
—	Členi 8, 9 in 10
Člen 7(1), prvi pododstavek	Člen 11(8) in člen 12(2)
Člen 7(1), drugi pododstavek	Člen 11(6)
Člen 7(1), tretji pododstavek	Člen 12(6)
Člen 7(2)	Člen 11(1) in (2)
—	Člen 11(3), (4), (5), (7) in (9)
—	Člen 12(1), (3), (4), (5) in (7)
Člen 7(3)	Člen 13 (1) in (3)
—	Člen 13(2)
Člen 8, točka (a)	Člen 14(1) in (3)
—	Člen 14(2)
Člen 8, točka (b)	Člen 14(4)
—	Člen 14(5)
Člen 9	Člen 15(1)

Direktiva 2002/91/ES	Ta direktiva
—	Člen 15(2), (3), (4) in (5)
—	Člen 16
Člen 10	Člen 17
—	Člen 18
Člen 11, uvodno besedilo	Člen 19
Člen 11, točki (a) in (b)	—
Člen 12	Člen 20(1) in člen 20(2), drugi pododstavek
—	Člen 20(2), prvi pododstavek ter člen 20(3) in (4)
—	Člen 21
Člen 13	Člen 22
—	Členi 23, 24 in 25
Člen 14(1)	Člen 26(1)
Člen 14(2) in (3)	—
—	Člen 26(2)
—	Člen 27
Člen 15(1)	Člen 28
Člen 15(2)	—
—	Člen 29
Člen 16	Člen 30
Člen 17	Člen 31
Priloga	Priloga I
—	Priloge II do V